

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **nezl. D. C.**, zastoupeného matkou N. T., jako zákonnou zástupkyní, a dále zastoupeného Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2004, čj. OAM-139/CU-06-P08-2004, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 492/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2005, č. j. 14 Az 492/2004 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl nezletilému žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti zákonné zástupkyně nezletilého žalobce o udělení azylu žalobci byla snaha o sloučení rodiny s ohledem na to, že se žalobce narodil na území České republiky. Žalovaný uvedl, že vzhledem k věku žalobce nebylo shledáno, že žalobce mohl být ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod; nezletilý žalobce ani nemohl být vzhledem

ke svému věku politicky aktivní; není tedy dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že narození na území České republiky není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Žalovaný poukázal na to, že azyl na území České republiky nebyl udělen ani zákonné zástupkyni nezletilého žalobce. Žalovaný neshledal naplnění důvodu pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a podle § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2005, č. j. 14 Az 492/2004 - 21, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodná zamítnuta. V odůvodnění soud uvedl, že nebylo prokázáno pronásledování žalobce z některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Důvody nezletilého žalobce pro udělení azylu jsou povahy ekonomické a rodinné, tedy odlišné od zákonných důvodů pro udělení azylu. Soud shledal rozhodnutí o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu zákonu odpovídajícím a pochybení neshledal ani ohledně neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu, neboť v žalobě nebyly uvedeny žádné informace o rodinných příslušnících ani důvody hodné zvláštního zřetele. Soud shledal zákonným i rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasná kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zákonná zástupkyně stěžovatele uvedla, že již od počátku řízení o udělení azylu tvrdila, že důvodem odchodu ze země původu byl neustálý psychický nátlak motivovaný nesnášenlivostí většinového kazašského etnika, jemuž byla její rodina vystavena. V tomto jednání lze spatřovat naplnění pojmu „pronásledování“ ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť zákonná zástupkyně stěžovatele je přesvědčena o tom, že její rodina je v zemi původu pronásledována pro svůj nekazašský původ, a nedostane se jim ochrany ze strany kazašských státních orgánů, čímž je dán důvod pro udělení azylu. Soud se rovněž nedostatečně vypořádal s tím, zda byly dány podmínky pro udělení humanitárního azylu žalobci podle § 14 zákona o azylu, neboť bylo namístě zvážit, zda stěžovateli a jeho rodině nehrozí v zemi původu újma na zdraví ze strany většinového kazašského etnika. Stěžovatel navíc na území České republiky vede spořádaný život, nepředstavuje pro Českou republiku bezpečnostní riziko a i proto by bylo možné udělit mu humanitární azyl. Pokud by stěžovatel k legalizaci pobytu využil institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), musel by tak učinit na území Kazašské republiky, což by pro něj mohlo znamenat riziko vystavení újmě na zdraví, stejně tak by bylo riskantní čekání na vyřízení žádosti českými zastupitelskými úřady v Kazachstánu. Ze všech uvedených důvodů zástupce stěžovatele navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2005, č. j. 14 Az 492/2004 - 21, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť je přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu byla vydána v souladu s právními předpisy a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jde tedy o tvrzenou nezákonnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Toto tvrzení bylo specifikováno tím, že žalovaný nesprávně posoudil otázku existence pronásledování a dále otázku udělení humanitárního azylu. S tím, zda lze tvrzení zákonné zástupkyně stěžovatele uvedené v řízení o udělení azylu nezletilému stěžovateli podřadit pod pojem „pronásledování“ podle § 2 odst. 6 zákona o azylu, se podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný i krajský soud dostatečně vypořádaly s tím, že zákonnou zástupkyní stěžovatele tvrzené skutečnosti spočívající zejména v tom, že se stěžovatel narodil v České republice a dále z blíže nedoložené obavy z návratu do země původu, nelze podřadit pod pronásledování ve smyslu zákona o azylu; v podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i soudu prvního stupně, jež se s touto námitkou vypořádaly a s nimiž se zdejší soud ztotožnil. Námitkou týkající se udělení humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť nebyla uplatněna v rámci žalobního řízení; Krajský soud v Ústí nad Labem tedy tuto stížnostní námitku ve svém rozhodnutí nehodnotil a proto nebylo toto tvrzení v kasační stížnosti podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustné, neboť námitkou nesprávného posouzení otázky udělení humanitárního azylu byl uplatněn důvod, jenž nebyl neuplatněn v řízení před soudem prvního stupně, ač uplatněn být mohl. K tvrzením týkajícím se problémů při případném postupu podle zákona o pobytu cizinců za účelem legalizace pobytu stěžovatele na území České republiky zdejší soud nepřihlédl, neboť toto tvrzení bylo poprvé uplatněno až v řízení o kasační stížnosti, přičemž však podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

